

1.1

Op zondag, 18 februari 2018 liep een jonge vrouw met lange, soepele passen op het strand van het Tunesische eiland Djerba. Ruth Peters was de vorige dag met de avondvlucht vanuit Tunis op het luchthaventje van het eiland aangekomen en na een urenlange busreis afgezet bij haar hotel aan de westkust. Onderweg stopte de bus twaalf keer om passagiers bij hun hotel of appartementencomplex te droppen. Ruth en een opmerkelijk knappe Française, die onderweg geanimeerd had zitten kletsen met een Belgisch echtpaar, waren de laatste passagiers. De hoteleigenaar verwelkomde hen met een wervende grijns en een glas sinaasappelsap dat een jongetje, dat allang in zijn bed had moeten liggen, had geperst en met een verlegen lachje aan de nieuwe gasten had gepresenteerd. De hotelkamer was sober ingericht, maar het bed was goed en na een douche onder een irritant nadruppelende kraan viel Ruth als een blok in slaap. Ze merkte zelfs niets van de regen die op het golfplaten dak van haar kamer roffelde en, zoals later bleek, alle andere gasten uit hun slaap had gehouden.

Het was nog vroeg in de morgen en Ruth had het strand voor zichzelf. Aan haar linkerkant kabbelde de Middellandse Zee die er net zo azuurblauw uitzag als in de folders. Alleen bij de vloedlijn kreeg het water een groene tint vanwege het blaaswier dat bij elke golfslag aanspoelde en in zwart-groene bolletjes op het strand

bleef liggen. Hier en daar lagen manshoge, onwelriekende hopen wier. Verderop was een man bezig nieuwe wier uit het water te harken en in zijn ezelkar te stoppen. Wat deden ze met dat spul? En waarom was die man op zondag aan het werk? Ach ja, natuurlijk: zondag is voor moslims een gewone werkdag en die man was waarschijnlijk een boer die het wier als mest voor zijn akkers zou gaan gebruiken. Hij grijnsde met gouden tanden toen Ruth hem goedemorgen wenste en zei iets in het Arabisch dat ze niet verstond, maar ongetwijfeld vriendelijk bedoeld was. Ze aaide de ezel die met hangend hoofd voor de kar stond, haalde een cracker uit haar tas en gaf hem, toen de man lachend knikte, aan de ezel die het cadeautje in een paar happen verslond. Ze gaf hem er nog een en daarna kuste ze het dier op zijn snuit en liep weer door. De ezel draaide zijn hoofd om en keek haar na. Ze beloofde hem nog een paar crackers op de terugweg.

Uit het noorden naderde een wandelaarster, ook al in een stevig tempo. Toen Ruth dichterbij kwam herkende ze de Française die de vorige avond met de Belgen had gepraat.

‘Bonjour,’ zei Ruth. ‘Bonjour, Madame. Ça va ?’

‘Oui, oui.’ Ruth gaf een mime van een kleumend kind. ‘C’est froid, n’est pas?’

‘C’est normal pour février. Alors, je vous souhaite une bonne promenade.’

‘Jij ook,’ zei Ruth. ‘Pardon, tu aussi. Oh nee, vous aussi.’ De Française onderdrukte een schaterlach en liep snel door. Ruth had nog geen tien meter gelopen toen achter haar een kreet weerklonk. ‘Au!’ Het klonk luid en zeer Hollands. De Française zat met een pijnlijk vertrokken gezicht in het zand en omklemde haar bloedende linkervoet. Ruth liep terug, knielde naast haar en zei: ‘Zal ik eens kijken?’

‘Ben jij dokter of zo?’ vroeg de Française in vloeiend Nederlands.

‘EHBO-er,’ zei Ruth. ‘Nou, laat je voet eens zien.’

De vrouw liet haar voet los en keek angstig toe hoe Ruth haar espadrille losmaakte en de wond van dichtbij bekeek. ‘Er zit glas in. Als je wilt kan ik het eruit halen en je voet verbinden ...